

Glosa aprobująca do postanowienia SN z 16 listopada 2023 r. (II CSKP 1401/22)

Gloss on the decision of the Supreme Court of November 16, 2023.
(II CSKP 1401/22)

o. dr Piotr Gałdyn OSPPE

ORCID 0000-0002-9107-6208

e-mail: piotr.galdyn@icloud.com

Streszczenie: Przedmiotem glosy jest wydane na skutek skargi kasacyjnej postanowienie Sądu Najwyższego z 16.11.2023 r. uchylające postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. w przedmiocie ustalenia udziałów w majątku wspólnym małżonków po ustaniu wspólności majątkowej (art. 43 § 2 k.r.o.). Sąd Najwyższy dokonując wykładni językowej i systemowej art. 43 § 2 k.r.o. nie wyklucza uznania winy rozkładu pożycia małżeńskiego za ważny powód będący przesłanką orzeczenia nierównych udziałów w majątku wspólnym. W ocenie Sądu Najwyższego „ważne powody” określone w art. 43 § 2 k.r.o. nie muszą odnosić się wyłącznie do kwestii majątkowych, ale mogą dotyczyć różnych okoliczności, które sąd w postępowaniu o podział majątku uzna na tyle za istotne, że pozwoli to na odstąpienie od zasady równych udziałów małżonków w majątku wspólnym.

Słowa kluczowe: zasada równych udziałów, wina wyłączna rozkładu pożycia, udziały w majątku wspólnym, ustalenie udziałów, ustanie wspólności, majątek wspólny

Abstract: The subject of the commentary is the resolution of the Supreme Court of 16 November 2023, issued as a result of a cassation appeal, annulling the resolution of the District Court in Ł. regarding the determination of shares in the joint property of spouses after the termination of the community of property (article 43 § 2). The Supreme Court, making a linguistic and systemic interpretation of article 43 § 2, does not exclude the recognition of the fault of the breakdown of the marital life as a valid reason being a premise for ruling unequal shares in the joint property. In the opinion of the Supreme Court, the „valid reasons” specified in article 43 § 2 do not have to refer exclusively to property issues but may concern various circumstances that the court in the proceedings on the division of property considers so important that it will allow for a departure from the principle of equal shares of spouses in the joint property.

Keywords: equal shares principle, sole fault of the breakdown of the marriage, shares in joint property, determination of shares, cessation of commonality

Treść: Wprowadzenie. 1. Stan Faktyczny. 2. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego. Zakończenie.

Teza: Orzeczenie rozwodu z wyłącznej winy małżonka spowodowanej naruszeniem obowiązków niematerialnych, może zostać uznane za istotny czynnik odstąpienia od reguły równych udziałów małżonków w majątku wspólnym (art. 43 § 2 k.r.o.).

Argument: A decree of divorce due to the sole fault of the spouse caused by the violation of intangible obligations may be considered an important factor in departing from the rule of equal shares of spouses in joint property.

Wprowadzenie

Przedmiotem niniejszej glosy jest wydane na skutek skargi kasacyjnej postanowienie Sądu Najwyższego z 16.11.2023 r. uchylające postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. w przedmiocie ustalenia udziałów w majątku wspólnym małżonków po ustaniu wspólności majątkowej (art. 43 § 2 k.r.o.). Sąd Najwyższy dokonując wykładni językowej i systemowej art. 43 § 2 k.r.o. nie wyklucza uznania winy rozkładu pożycia małżeńskiego za ważny powód będący przesłanką orzeczenia nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Komentarza przedmiotowego postanowienia Sądu Najwyższego podjęto się z dwóch powodów. Po pierwsze, glosowane rozstrzygnięcie wzbudziło sporo kontrowersji w kwestii ewentualnych przyszłych decyzji w zakresie ustalania udziału w majątku wspólnym, prowadząc do błędnego rozumienia, że niewierność małżonka może z góry prowadzić do pomniejszenia jego udziałów w majątku wspólnym po rozwodzie. Po drugie, w zaistniałej sytuacji wydaje się ważki i nadal aktualny, szczególnie w praktyce wymiaru sprawiedliwości, problem utrzymania przesłanki winy w postępowaniu rozwodowym.

Nie można wykluczyć, że glosowane postanowienie Sądu Najwyższego przyczyni się w praktyce orzeczniczej do ustalania nierównych udziałów w majątku wspólnym w związku z orzekaniem winy wyłącznej rozkładu pożycia.

1. Stan faktyczny

Analiza poszczególnych zagadnień wyłaniających się na tle glosowanego postanowienia wymaga przedstawienia, na podstawie uzasadnienia, stanu faktycznego sprawy.

Strony zawarły związek małżeński w 2005 r. Małżonkowie zamieszkali w domu wchodzącym w skład gospodarstwa rolnego, które tytułem darowizny otrzymał mąż od swoich rodziców w 2003 r.¹ Na jego modernizację małżonkowie wspólnie zaciągnęli kredyt w wysokości 50 000 zł. W 2012 r. mąż podjął decyzję o rozszerzeniu wspólności majątkowej. W efekcie umowy małżeńskiej do majątku wspólnego weszło gospodarstwo rolne pochodzące z majątku osobistego męża, a którego wartość odpowiadała około 95% wartości całego majątku wspólnego.

Żona w czasie trwania małżeństwa opiekowała się małoletnią córką oraz w miarę możliwości podejmowała pracę, a uzyskane środki finansowe przeznaczała na potrzeby rodziny. W 2014 r. małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód orzeczony z winy żony, a przyczyną rozkładu pożycia była jej niewierność.

Po ustaniu małżeństwa nieruchomość rolna została sprzedana, a uzyskane pieniądze przeznaczone na spłatę zaciągniętego kredytu. Sąd Rejonowy w Ł., w sprawie o podział majątku ustalił, że udziały uczestników w majątku wspólnym są równe i oddalił wniosek męża o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, ustalając jednocześnie wartość przedmiotu podziału majątku wspólnego na kwotę 404 940 zł. Sąd I instancji dokonał podziału majątku wspólnego przyznając wszystkie jego składniki na własność mężowi, a na rzecz żony zasądził określoną kwotę 202 470 zł tytułem spłaty. Spłatę orzeczonej kwoty rozłożył na raty i zabezpieczył roszczenie przez ustanowienie hipoteki. Oboje uczestnicy wnieśli apelacje, które przez Sąd Okręgowy w Ł. zostały oddalone.

Sąd wskazał również, że wina w rozkładzie pożycia, na którą powoływał się uczestnik postępowania, nie stanowi przesłanki pozbawienia drugiego małżonka udziału częściowego lub całościowego

¹ W związku z otrzymaną darowizną, ustanowiona została na rzecz rodziców nieodpłatna, dożywotnia służebność osobista mieszkania oraz prawo użytkowania. Służebność osobista mieszkania przysługiwała również babci uczestnika postępowania, która zamieszkiwała razem z innymi w domu wchodzącym w skład gospodarstwa rolnego.

w majątku wspólnym. Sąd Okręgowy rozstrzygnął, że w związku z art. 43 § 2 k.r.o. wina rozkładu pożycia nie ma w ogóle znaczenia. O winie można mówić wyłącznie w kontekście nieprzyczyniania się do powstawania majątku wspólnego lub przyczyniania się w mniejszym stopniu niż to wynika z możliwości małżonka.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uwzględnił skargę kasacyjną męża (uczestnika) w sprawie o podział majątku wspólnego. Uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

2. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego

Podczas trwania wspólności majątkowej, która ma charakter łączny, masa majątkowa małżonków nie podlega oznaczeniu ułamkowemu. Dopiero z chwilą ustania małżeństwa lub dokonania podziału majątku małżonków, wspólność majątkowa ulega przekształceniu na poszczególne składniki ułamkowe. Powstają dwie odrębne masy majątkowe, w skład których wchodzi: majątek osobisty każdego z małżonków i udział ułamkowy w majątku wspólnym. Taka zmiana charakteru prawnego majątku wspólnego, nie wpływa na ewentualne nabycie przez małżonków nowych praw majątkowych, a jedynie warunkuje przekształcenie dotychczasowego majątku o charakterze bezudziałowym w ułamkowy. Z zasady udziały w majątku wspólnym małżonków są równe (art. 43 k.r.o.), niezależnie od sposobu ustania wspólności ustawowej². Wyjątki od tej zasady są dwa. Pierwszy określony został w art. 50¹ k.r.o., wskazując na możliwość ustalenia nierównych udziałów w umowie majątkowej małżeńskiej. Drugim jest sądowe ustalenie nierównych udziałów na podstawie art. 43 § 2 k.r.o.

² Przyczyny ustania wspólności ustawowej: rozwiązanie małżeństwa przez rozwód, unieważnienie małżeństwa, orzeczenie separacji (art. 54 § 1 k.r.o.), umowne ustanowienie rozdzielności majątkowej albo rozdzielności majątkowej z wyrównaniem dorobków (art. 47 § 1 k.r.o.), ustanowienie rozdzielności majątkowej przez sąd (art. 52 k.r.o.), powstanie rozdzielności majątkowej z mocy prawa wskutek ubezwłasnowolnienia lub ogłoszenia upadłości jednego z małżonków (art. 53 k.r.o.), ustanie wspólności wskutek śmierci małżonka.

Stan faktyczny glosowanego postanowienia wskazuje słusznie na okoliczność, że 95% masy majątku wspólnego pochodziło z majątku osobistego męża powiększonego tytułem darowizny. Mimo tego w ocenie Sądu nie oznacza to, że żona nie przyczyniała się do powstania tego składnika majątku wspólnego. Zwłaszcza, że przy ocenie stopnia przyczyniania się do powstania majątku wspólnego, bierze się pod uwagę także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym (art. 43 § 3 k.r.o.).

W ocenie Sądu Okręgowego wartość nieruchomości rolnej czy budynkowej została podniesiona przez nakłady poczynione w czasie trwania wspólności, tak przez samych małżonków jak i przez rodziców żony. Wobec powyższego wartość nieruchomości różni się od tej z chwili jej darowizny. Sąd zaznaczył także, że mąż, po siedmiu latach od zawarcia małżeństwa, z własnej inicjatywy podjął decyzję o rozszerzeniu wspólności małżeńskiej. Mimo tego, że wiedział jakie niesie ze sobą skutki oraz znając zachowania żony i jej postawę wobec obowiązków małżeńskich.

Jak słusznie skądinąd zauważył Sąd Okręgowy, dzielając stanowisko znacznej części judykatury, przy ocenie stopnia przyczyniania się do powstania majątku wspólnego należy wziąć pod uwagę całokształt postępowania małżonków co do obowiązków względem rodziny realizowanych w czasie trwania wspólności. Trafnie wskazuje także, że źródła pochodzenia majątku wspólnego mogą mieć różnorodny charakter i nie jest przy tym obojętne jaki jest rzeczywisty wkład poszczególnych małżonków w powstawanie majątku wspólnego w odniesieniu do jego całej wartości (Postanowienie SN z 4.04.2019 r., V CSK 436/18, LEX nr 2642780). Co więcej, nawet jednak różny stopień przyczyniania się małżonków do powstawania majątku wspólnego nie stanowi podstawy ustalenia nierównych udziałów (por. np.: Postanowienie SN z 8.02.2018 r., II CNP 11/17, LEX nr 2483319).

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, nie zachodziły w sposób kumulatywny przesłanki wskazane w art. 43 § 2 k.r.o., zwłaszcza, że żona również przyczyniała się do powstania majątku wspólnego, mimo tego, że czyniła to w mniejszym stopniu. Należy nie zgodzić się

z tak przedstawioną argumentacją. Jak zauważono wyżej, ten sam Sąd wskazał, iż dla prawidłowej oceny przyczyniania się do powstania majątku wspólnego powinno się brać pod uwagę wszystkie okoliczności związane z realizowaniem majątkowych i niemajątkowych obowiązków małżeńskich. Wobec tak przyjętego założenia, warto przypomnieć, że majątek wspólny małżonków w 95% utworzony został z majątku osobistego męża, powiększonego tytułem darowizny, natomiast nigdzie nie wskazano by żona swoimi działaniami doprowadziła do zgromadzenia dorobku, a jedynie do ewentualnego zwiększenia jego wartości.

Dokonując wykładni przepisu art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. wskazano na istnienie dwóch przesłanek ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym: „ważnych powodów” i „nierównego stopnia przyczyniania się”. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego dla pominięcia zasady równych udziałów przesłanki te muszą wystąpić łącznie i jednocześnie, są bowiem wobec siebie równorzędne. Występowanie łącznie i jednocześnie oznacza pozostawanie obu tych przesłanek we wzajemnym stosunku zależnościowym, gdzie z jednej strony – żadne ważne powody w zbiegu z przyczynianiem się do powstania majątku wspólnego w stopniu równym, nie będą podstawą orzeczenia nierównych udziałów, z drugiej strony – nawet różny stopień przyczyniania się nie będzie stanowił podstawy ustalenia nierównych udziałów, jeśli nie przemawiają za tym ważne powody (Postanowienie SN z 20.12.2019 r., IV CSK 327/19, LEX nr 2772812). Sąd Najwyższy w glosowanym postanowieniu nie podziela tego stanowiska i wskazuje na błędne założenia jakie przy wykładni art. 43 k.r.o. *in genere* przyjął Sąd Okręgowy.

Sąd Najwyższy zauważa, że przesłanki określone w art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. należy rozpatrywać odrębnie, tzn. w następującym po sobie określonym porządku i przyjmując, że każda z tych przesłanek ma swój własny przedmiot. Odnosząc się do glosowanego postanowienia Sądu Najwyższego z aprobatą należy przyjąć stanowisko, według którego badanie *sekwencyjne* winno się składać z dwóch samodziśnych etapów: a. najpierw należy dokonać oceny zaistnienia „ważnych powodów”; a dopiero przy ich ewentualnym wystąpieniu, sąd przechodzi do drugiego etapu i, b. na żądanie każdego z małżonków

ustala udziały w majątku wspólnym z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do jego powstania. Potencjalność ustalenia nierównych udziałów jest zatem sprzężona z zaistnieniem ważnych powodów i oznacza *sekwencyjne* analizowanie tych elementów. Uwzględnianie stopnia przyczyniania się do powstania majątku przez każdego z małżonków wchodzi w rachubę dopiero wtedy, gdy zaistnieją ważne powody³. Mamy zatem do czynienia z gradacyjnym analizowaniem przesłanek wskazanych w art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o.

Należy jednak pamiętać, że mowa tu o potencjalności ustalenia nierównych udziałów. Zaistnienie ważnych powodów nie jest czynnikiem determinującym nierówne udziały w majątku wspólnym a jedynie otwiera możliwości ich ustalenia. Może się bowiem okazać, że sąd na podstawie art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. badając stopień przyczyniania się do powstania majątku wspólnego ustali, że udziały każdego z małżonków są równe.

W sprawie sporna pozostała kwestia związana z winą. Nie chodzi jednak w tym kontekście o takie stosowanie „zasady zawinienia”, kiedy jeden z małżonków w sposób rażący i uporczywy nie przyczynia się do powstania majątku wspólnego stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych. W przedmiotowej sprawie chodzi o określenie czy dla ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, jakiegokolwiek znaczenie będzie miało przypisanie jednemu małżonkowi wyłącznej winy rozkładu pożycia? Czy uznanie małżonka za wyłącznie winnego rozkładu pożycia będzie dla sądu prawnie indyferentne?

Sąd Najwyższy w glosowanym postanowieniu wyraził pogląd, że „ważnym powodem” przemawiającym za ustaleniem nierównych udziałów w majątku wspólnym, może być orzeczenie rozwodu z wyłącznej winy jednego z małżonków. Pogląd ten zasługuje na pełną aprobatę.

W ocenie Sądu Najwyższego „ważne powody” określone w art. 43 § 2 k.r.o. nie muszą odnosić się wyłącznie do kwestii majątkowych,

³ Por. T. SMYCZYŃSKI, *Glosa do postanowienia SN z 6 stycznia 2000 r., I CKN 320/98*, OSP 2001, nr 9, s. 136.

ale mogą dotyczyć różnych okoliczności, które sąd w postępowaniu o podział majątku uzna na tyle za istotne, że pozwoli to na odstąpienie od zasady równych udziałów małżonków w majątku wspólnym. Błędem byłoby zatem utożsamianie „ważnych powodów” z art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. z tymi, które wskazane są w art. 52 § 1 k.r.o., a które uzasadniają ustanowienie rozdzielności majątkowej⁴.

Do ważnych powodów zaliczyć można również czynniki o charakterze niemajątkowym, które w głównej mierze związane są z zasadami współżycia społecznego. Co więcej, można postawić tezę, że treść art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. celowo została zredagowana w taki sposób, by wyraźnie oddzielić od siebie czynniki majątkowe od niemajątkowych, które będą podstawowymi kryteriami przy ustalaniu udziałów w majątku wspólnym i uwzględnianiu stopnia przyczyniania się każdego z małżonków do jego powstawania. Jak wspomniano wyżej, w art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. sformułowane zostały dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów, które należy analizować *sekwencyjnie*, tzn. w kolejności wskazanej przez samą treść przepisu. Jako pierwsza badaniu podlega przesłanka „ważnych powodów”. Oceniane są one przede wszystkim z punktu widzenia zasad współżycia społecznego (zasad etycznych), zatem będą miały głównie charakter niemajątkowy. Wobec powyższego, wydaje się oczywiste, że ważnym powodem odstąpienia od zasady równych udziałów może być jakiegokolwiek naganne postępowanie małżonka, przeciw któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównych udziałów, w tym również zawiniony rozkład pożycia spowodowany np. zdradą małżeńską. Zatem to czynniki niemajątkowe przeważać będą w badaniu istnienia „ważnych powodów”. Natomiast przyczyny natury majątkowej odzwierciedlone zostaną w drugiej przesłance, jaką stanowi ocena stopnia przyczyniania się do powstania majątku wspólnego. Sposób przyczyniania się został określony przede wszystkim w art. 27 k.r.o. Treść przepisu wskazuje na elementy ekonomiczno-wychowawcze, choć o stopniu przyczyniania się świadczą jednak głównie czynniki o charakterze

⁴ Por. E. SKOWROŃSKA-BOCIAN, *Małżeńskie ustroje majątkowe* w: J. WIERCIŃSKI (red.), *Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz*, LexisNexis, Warszawa 2014, s. 401.

materialnym: praca zarobkowa, wysokość zarobków, inne dochody osiągane przez każdego z małżonków, użytek i należyte gospodarowanie własnymi i wspólnymi dochodami.

Przyjmując, że po rozwodzie w sposób naturalny wspólność majątkowa ulega przekształceniu, i zakładając, że jeden z małżonków rażąco naruszył obowiązki wynikające chociażby z art. 23 k.r.o. i w sposób zawiniony doprowadził do trwałego i zupełnego rozkładu pożycia, to art. 43 § 2 zd 1 k.r.o. nie powinien działać na niekorzyść małżonka, któremu nie można przypisać winy rozkładu. Zgodnie z zasadą, że nikt nie może czerpać korzyści ze swojego niewłaściwego zachowania, również w kontekście ustalania udziałów w majątku wspólnym, nie bez znaczenia jest ocena naganego postępowania małżonka z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Z aprobatą należy przyjąć stanowisko, że w zakres ważnych powodów wchodzi wszelkie okoliczności, które w świetle zasad współżycia społecznego sprzeciwiają się przyznaniu jednemu z małżonków korzyści płynących z majątku wspólnego. Dziać się tak będzie niezależnie od tego czy małżonek przyczyniał się do jego powstania czy też nie, lub przyczynił się w nieznacznym stopniu. W przeciwnym razie małżonkowi, który ponosi wyłączną winę za rozkład pożycia, nieuznawaną w trybie art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. za „ważny powód” ustalenia nierównych udziałów, często przypadająby ułamkowe części masy majątku wspólnego znacznie przewyższające jego faktyczny udział w dorobku.

Sąd Najwyższy dokonując wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej omawianego przepisu podkreślił kilka zasadniczych kwestii.

Po pierwsze, Sąd wskazał, że ustawodawca odnosząc się do ustalenia udziałów w majątku wspólnym po ustaniu wspólności, używa ogólnego pojęcia „ważne powody”. Nie konkretyzuje w żaden sposób ich zakresu ani nie proponuje ich enumeratywnego wyliczania. Nie zaliczył do nich także *expressis verbis* winy wyłącznej rozkładu pożycia, co nie oznacza jednak, że nie może ona stać się jedną z przyczyn odstąpienia od zasady równych udziałów. Kryterium „ważnych powodów” pozostaje ciągle zbiorem elastycznym i otwartym. Można zatem przyjąć założenie, że to roztropnemu działaniu sądu pozostawia się

swobodną ocenę poszczególnych okoliczności oraz ewentualne zaliczanie ich do „ważnych powodów” warunkujących odstąpienie od zasady równych udziałów. Przyjęcie takiego rozwiązania jest o wiele lepsze również z punktu widzenia praktycznego, biorąc pod uwagę fakt, że ustanie wspólności majątkowej wynika z wielu różnych zdarzeń prawnych.

Po drugie, pominięcie winy rozkładu pożycia w ocenie „ważnych powodów” prowadziłoby do osłabienia poczucia sprawiedliwości oraz do wywołania szkodliwych skutków w sferze majątkowej małżonka. Jak już podkreślono, należy zgodzić się ze stwierdzeniem, że oceny przesłanki „ważnych powodów” dokonuje się z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Irrelevantne traktowanie winy wyłącznej rozkładu pożycia rozpatrywanej w trybie art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. spowoduje, że małżonek, który nie ponosi winy, mógłby zostać narażony na dotkliwe konsekwencje wywołane podziałem majątku wspólnego zgodnie z zasadą równych udziałów. Byłyby to niesprawiedliwe następstwa nie tylko o charakterze społecznym, ale i gospodarczym. Taki zabieg byłby sprzeczny z przyjętym w orzecznictwie etycznym znaczeniem przyczyn odejścia od zasady równych udziałów.

Po trzecie, Sąd Najwyższy podniósł, że problematykę winy małżonka w kontekście ustalenia udziałów należy określać zarówno w trybie art. 27 k.r.o. jak i w trybie art. 23 k.r.o. Oznacza to, że zawinione działanie jednego z małżonków będzie odnosiło się albo do nieprzyczyniania się do powstawania majątku wspólnego lub przyczyniania się w mniejszym stopniu niż to wynika z jego możliwości, albo do takich działań, które staną się źródłem trwałego i zupełnego rozkładu pożycia i pozwolą na przypisanie małżonkowi winy wyłącznej. Należy zatem przyjąć stanowisko, że kwestia winy nie jest bez znaczenia przy ocenie zaistnienia przesłanki ważnych powodów.

Zakończenie

Konkludując, Sąd Najwyższy wskazuje, że wina wyłączna małżonka, który swoim nagannym działaniem doprowadził do trwałego

i zupełnego rozkładu pożycia małżeńskiego może być uznana za „ważny powód” w rozumieniu art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. i powinna otworzyć drogę do *sekwencyjnego* badania przesłanki „ustalenia udziałów i stopnia przyczyniania się”. Orzeczenie rozwodu z wyłącznej winy małżonka nie musi mieć wobec tego żadnych konotacji ekonomicznych dla *sekwencyjnego* ustalania udziałów w majątku wspólnym. Celem takiego zabiegu jest także ochrona małżonka niewinnego, który przy założeniu, że przyczyniał się do powstania majątku wspólnego w całości lub w większym stopniu, przy prawnie irrelevantnej winie wyłącznej za rozkład pożycia, przy podziale majątku otrzymywałby ułamkową część masy majątkowej niewspółmierną do rzeczywistego wkładu włożonego w jego powstanie.

References

Orzecznictwo

Postanowienie SN z 8.02.2018 r., II CNP 11/17, LEX nr 2483319.

Postanowienie SN z 4.04.2019 r., V CSK 436/18, LEX nr 2642780.

Postanowienie SN z 20.12.2019 r., IV CSK 327/19, LEX nr 2772812.

Literatura

SKOWROŃSKA-BOCIAN E., *Małżeńskie ustroje majątkowe*, w: J. WIERCIŃSKI (red.), *Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz*, LexisNexis, Warszawa 2014.

SMYCZYŃSKI T., *Glosa do postanowienia SN z 6 stycznia 2000 r., I CKN 320/98*, OSP 2001, nr 9.

Nota o autorze

Piotr Gałdyn – prezbiter w Zakonie św. Pawła Pierwszego Pustelnika, absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, absolwent Uniwersytetu Nawarry w Pampelunie, doktor prawa kanonicznego.